

[Aksel Møller.]

os er den, at vi må lettes på det område, og I må altså påtage jer et større ansvar. Vil det ærede medlem ikke være enig med mig i, at det havde været den rigtige fremgangsmåde? Havde det ikke været naturligt, om den høje regering havde valgt den fremgangsmåde?

Hvis den høje regering nu efter det råd, det ærede medlem har givet med hensyn til vort forhold til vore allierede, vil nå til det resultat, at vi anstændigvis først må forhandle med dem i stedet for bare over en bank at lette os for nogle udgifter i denne sag, er tidspunktet så ikke nu i eftermiddag kommet, hvor man kan frafalde dette ændringsforslag? Senere hen, når en forhandling med vore allierede har været ført, er der jo ingen hindringer for, at besparelser kan gennemføres, hvis de er enige med os i, at vi ikke krænger forpligtelser af os ved at foretage besparelser, og hvis de er villige til at fylde den plads ud, som vi forlader. Jeg opfordrer til at overveje det synspunkt. Det ville være i høj grad betryggende for os at vide, at der i den fælles situation, Europa befinder sig i, vil blive valgt en sådan fremgangsmåde — fremfor den, at man kommer en morgenstund i finansudvalget, to dage før arbejdet skal afsluttes, og meddeler os, at nu skal der på dette område spares et beløb, men man ved intet om, hvor det skal spares, og hvordan det skal spares.

Jeg beder det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, som er i sit traditionelle rollefag — det samme fag, hvori han udfoldede sig med bravur i tiden op til 9. april 1940, og som han har genoptaget i de senere år — om at sige mig, om han ikke har set en forandring i verdenssituationen, siden afspændingspolitikken løb på grund, og om det ikke taler for — hvis han virkelig mener, der er noget i forholdet til vore allierede, som vi ikke kan bære — at vi forhandler med vore allierede, før vi kaster byrder fra os. Jeg håber, det ærede medlem vil svare på en sådan måde, at den højtærede forsvarsminister, som befinder sig i en nederdrægtig pinlig og ubehagelig situation, kan blive befriet for dette ændringsforslag eller få det udsat, indtil man har orienteret sig om, hvad vor stilling til vore allierede tilsiger os.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Jeg synes, der er en enkelt ting i det ærede medlem hr. Aksel Møllers udtalelser, som jeg må gøre en bemærkning til. Jeg skal ikke gå ind i en diskussion om hans vurdering af den udenrigspolitiske situation m. v., men holde mig til spørgsmålet om, hvorvidt vi skal forhandle med vore allierede om budgettets størrelse.

Jeg synes nok, at de betragtninger, det ærede medlem knyttede til den foreslåede besparelse, var noget — skal jeg sige opstemte. Sandheden er jo den, at vi for indeværende år på finanslov og tillægsbevillingslov har et forsvarsbudget på godt 930 mill. kr., og for det kommende år får vi et forsvarsbudget på godt 920 mill. kr. Jeg kan ikke se, at der heri skulle ligge nogen begrundelse for, at vi skulle optage forhandlinger med SHAPE om vort forsvarsbudget. Noget helt andet er, at vi naturligvis må forhandle med SHAPE om den kommende forsvarsordning, såvel om dens principper som om den økonomi, inden for hvilken den skal udfolde sig, og sådanne forhandlinger har været ført og vil blive ført. Jeg synes, det var nødvendigt at give disse oplysninger i anledning af det, det ærede medlem her har sagt.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Må jeg først sige til det ærede medlem hr. Aksel Møller, at jeg tror, at en sammenligning mellem Danmarks 9. aprilskæbne i 1940 og andre landes skæbne i foråret 1940 måske kan give anledning til en noget dyberegående betragtning, end det ærede medlem åbenbart synes indstillet på, men det bliver der nok lejlighed til at gå i dybden om en anden gang.

Jeg har i øvrigt indtryk af, at det ærede medlems bemærkninger kom som eksplosion af en indre spænding i den — for at bruge det ærede medlems udtryk — nederdrægtig ubehagelige situation, det konservative folkeparti — det ved vi jo alle — befinder sig i. Men det ærede medlem hr. Aksel Møller tager ganske fejl. Jeg har ikke bebrejdet det konservative folkeparti, at det ud fra en vurdering af begivenhederne er kommet til andre standpunkter, end det tidligere har haft, ikke på nogen måde.